

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 5.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Περί απόρριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Δουπιώτου. — 2) Ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς αἰτήσαντας νὰ κλητεύσῃ τὸν Σείτ Σαχ. Ἀχμέτ ἐφέντην πληρεξούσιον τοῦ Σαδικ Δεξι: βεΐη νὰ ἐμφανιθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. — 3) Περί απόρριψως αἰτήσεως τῆς ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου ε. ε. τοῦ Νικολάου Σύρμα. — 4) Περί παραδ' ἡτῆς ἐξαιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Καραμάνου, μέλους τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν Ἐφετών. — 5) Περί απόρριψως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Πυριδωνος Μαρκελλου.

(Ἀπόφ. πολ. 69). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 68).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 29 τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου μηνός διὰ τὴν ἀπόφασιν μεταξὺ τοῦ Κωνσταντίνου Δουπιώτου κατοικοῦ Χαλκίδος, ἀναίρεσέοντος, καὶ τοῦ Μιχαὴλ Βατάλη ἀναίρεσιβλήτου δικασμένου προσωρινῶς εἰς Χαλκίδα ἐπιτρόπου τοῦ Γεωργίου Κωνσταντίνου, δικατοῦ ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας τὴν ἐξῆς ὑποθεσιν.

Ὁ Γεώργιος Κωνσταντίνου, ἀπαιτῶν ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνου Δουπιώτην ποσότητα τινὰ χρημάτων, δυνάμει τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῆς ἀντιθαλασίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς τῆς 15 Ἰουλίου 1828 ὑπ' ἀριθ. 325 ἐξήτησε διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικίου τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν κείον τὴν περίφασιν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν κείον τὴν περίφασιν ὑπ' ἀριθμ. 325. Τὸ ῥηθὲν Δικαστήριον, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1835, καὶ ὑπ' ἀριθμ. 117 ἀπίφασιν τοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάσισε νὰ περιφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τῆς ἀντιθαλασίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς καθόσον ἀφορᾷ τὸν Γεώργιον Κωνσταντίνου, διὰ τὴν πληρωμὴν ὁμοίων γρασίων 13508. 30/40. Ὁ Κωνσταντίνος Δουπιώτης ἐλάμην ἀνακοτὴν κατὰ τῆς προεξημένης ἀποφάσεως καὶ ἐξήτησεν ἀνάκλησιν τοῦ περιφθέντος τύπου τῆς ἐκτελέσεως. Τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 176 ἀποφάσεως τῆς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναίρεσως τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως αἰτήσιν. Κατὰ τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1835, ὁ Κ. Δουπιώτης ἐξέκαλεσε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 176 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Χαλκίδι πρωτοδικείου εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετών ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 91 ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἐφῆσιν τοῦ Κωνσταντίνου Δουπιώτου, ἐπιχωρῶσαν γὰρ ὑπ' ἀριθμ. 117 καὶ 176 ἀποφάσεις τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικίων, τὴν μὲν κατ' ὀλοκληρίαν, τὴν δὲ ἐν μέρει. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν

ἐφετών καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 176 τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικίων ἐξῆς ἦσαν ὁ Κωνσταντίνος Δουπιώτης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦ, ἐν τῇ ἐγγράφῳ ἐκθέσει ἀναφερομένους λόγους.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρηπαγίτου Κ. Γ. Α. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσέοντος, παρόντος παρχιτηθέντα τῶν εἰς τὴν ἐκθεσιν περιεχομένων λόγων, καὶ περιουσιβέντα εἰς τοὺς ἐξῆς λόγους τῆς ἀναίρεσεως: 1. Ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς ἀντιθαλασίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς, ὡς ἐκδοθεῖσα ἀπὸ ἀναρμόδιου δικαστηρίου, διότι ἡ δικαιοδοσία τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου περιορίζετο ἐπὶ τῶν λειῶ, ἢ δὲ προειλημένα ὑποθέσεις ἀπέβλεπε περριτείν, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος κατὰ τὸ Ρωμαιοὶδὸν δίκαιον. 2. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ παρεβίασε τὸ καταστατικὸν διάταγμα τῆς ἀντιθαλασίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀριθμ. 5964 διότι δὲν ἀπέδεχθη τὴν διὰ τῆς ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1829 ὑπ' ἀριθμ. 2745, διαταγῆς τῆς τότε Γ. Γραμματείας τῆς ἐπικρατείας γενομένην ἀνάκλησιν τῆς ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 325 ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς, δοθείτης ἐγκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐτομῶν δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ἐν τῷ ῥηθέντι διατάγματι ἐπιρριτείν εἰς τὴν Κυβερνήσειν τῆς ἀνωτάτης δικαστικῆς ἀρχῆς. 3. Ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἀπόφασις τῆς ἀντιθαλασίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς, εἶναι προσει αὐτοδικαίως ἄκυρος, διότι ἐδίκασεν ἀγωγὴν ἔχουσαν ἀντικείμενον ἀτιβέλλον εἰς τὰ χρηστὰ ἦδη καὶ τοὺς νόμους, καθόσον τὴν περριτευθέντα χρηματα ἦσαν ἐβδληκὰ ἢ δε τοιαύτη ἰκυρότης, δύναται νὰ προταθῇ εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἀκούσαν τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσιβλήτου ἰπὸ τοῦ ε. καὶ τὸν Ἀντισαγγελῆα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀπέρριφθῇ ἡ ἀναίρεσως αἰτήσις.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 806, καὶ 807 ἀρ. τῆς πολ. δικ. δὲν ὑπαγονται εἰς τὴν ἀρριοδιότητα τοῦ ἀρείου πάγου, εἰμὴ αἱ ἀποφάσεις τῶν ὑπαρχόντων κατωτέρων δικα-

ετηρίων, και ὅσαι τῶν παυσάντων δικαστηρίων ὑπεβλήθησαν εἰς αὐτὴν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 11/23 Μαΐου 1835 Βασιλικῆς διατάγματος, ἢ δὲ ἀπόφασις, τῆ ὁποίας ζητεῖται ἤδη ἡ ἀναίρεσις δὲν ἐξεδύθη καὶ δὲ κἀνέ τῶν εἰρημένων δικαστηρίων, ἀλλ' ἀπὸ ἐπιτροπῆν, ἣν εἶχε συστήθῃ ὡς ἐξαιρετικὸν διοικητικὸν δικαστήριον.

Ἐπειδὴ αἱ ἀποφάσεις τῆς ρηθείσης ἐπιτροπῆς δὲν εἶχον κἀμμίαν ἰσχὺν, ἀν δὲν ἤθελον ἐγκριθῆ ἀπὸ τὴν Κυβερνησιν, ἥτις συστήσασα τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην εἶχε διαφυλάξῃ εἰς ἐκὼτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀναθεωρῆ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, ὡς ἀνώτατος δικαστής, ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐγκριθεῖσης τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς παρα τῆς Κυβερνησεως, καὶ μάλιστα ἐκτελεθεῖσης ἐν μέρει παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Δουμπιῶτου, δὲν μένει κατ' αὐτῆς κἀνενός εἶδους προσφυγῆ, ὡς κατ' αὐτὸ τὸ Ρωμικὸν δίκαιον.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ παρουσιαθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσειντος ἐγγράφου τῆς γενικῆς Γραμματείας τῆς ἐπικρατείας, δὲν ἀπαδεικνύεται, ὅτι ἀνελήθη παρὰ τῆς Κυβερνησεως ἡ ρηθείσα ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐξετέλεσθη, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς κἀνὸν ὑπάρχουσα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ προειρημένα αἱ ἀποφάσεις τῆς ἀντιθαλασσίου δικαστηρίου ἐπιτροπῆς, δὲν ὑτάχονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου ταύτου, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται ὁ ἀρείου παγὸς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν τελευταίον ἀναίρεσεως λόγον, ὅστις ἀφορᾷ κακὴν ἐφαρμογὴν νόμου ὡς πρὸς τὴν νομιμότητα τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἀνὸν ὑπάρχοντα τοιοῦτου νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Δουμπιῶτου, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 91 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφεσων, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 176 τῶν ἐν Χαλκιδι πρωτοδικῶν χ. ε. λ.

Ἐβρίθῃ καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Νοεμβρίου τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. πολ. 70.) (Ἀρ. 9. πρωτοκ. 68).
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρ προέδρου, Ἀ. Αστατίου Πολυζωῆδου, ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμικῆ, Δ. Ι. Φέδερ, Θ. Μανώση, Δ. Ν. Φωτίλα Παρέδρου ἀναπλ. ρουτῆς, τὴν Ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σχοδιλῆν, ἀπόντο, κωλυομένου τοῦ πρώτου Παρέδρου Γ. Ἀρβουθίου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Παϊκού καὶ τοῦ γραμμ. Ι. Κ. Ἰσομαχοῦ.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ ἐνεσῶτος μηνός, διὰ νὰ δικασθῇ τῆς ἐξῆς αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Μπαλάνου, καὶ τοῦ Γεωργίου Σταϊκού κατοίκων Ἀθηνῶν πληρεξουσίων τοῦ μὲν πρώτου, τῆς συζύγου τοῦ Ἐλενης, τοῦ δὲ δευτέρου ὠσαύτως τῆς συζύγου τοῦ Μαρίας, περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίων.

Ἐπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τῶν εἰρημένων Ἀναστα-

τίου Μπαλάνου καὶ Γεωργίου Σταϊκού, ἐπιτρόπων τῶν νεοφωτιστῶν συζύγων τῶν ἐξ ἐνός μέρους, καὶ τοῦ Σείτ Σέχ Ἀχμέτ πληρεξουσίου τοῦ Σαδικ Δερβίς Βεΐζη ἐξ ἑτέρου περὶ διανομῆς ἀκινήτων κληρονομῶν κτημάτων τῶν τοτὲ γυνῶν καὶ συγγενῶν αὐτῶν, καὶ εἰσαχθείσης κατὰ συνέπειαν ἀγωγῆς ὑπὸ τῶν πρώτων, ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ὑπὸ τοῦ δευτέρου δὲ ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν διαφορῶν διοικησεως μικτῆς ἐπιτροπῆς, ὁ Ἀ. Αστασιος Μπαλάνος παρουσιάζων τὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι αὐτῆ ἡ διαφορὰ εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν καὶ τῆς Μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἐξαιτεῖται παρὰ τοῦ ἀρείου παγὸς δυνάμει τοῦ ἀπὸ 2/14 Ὀκτωβρίου ε. ε. Β. διατάγματος νὰ κηρύξη ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς υποθέσεως τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον.

Ἀκούσαν τὴν ἔλθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ καὶ τὸν εἰσαγγελέα γεωμοδοῦσαντα νὰ δῶθῃ ἡ τῆς κλητευσέως τοῦ ἀντιδίκου ἄδεια πρὸς τὸν αἰτουῦντα διὰ νὰ συζητηθῇ ἡ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησις.

Σκερθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Σείτ Σέχ Ἐφέντης ἐκίνησεν ἤδη ἀγωγὴν τὴν 7 Σεπτεμβρίου ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν διαφορῶν μικτῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τῶν νεοφωτιστῶν Ἐλενης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταϊκοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας αὗται ἔχουσιν ἀπαιτήσεις ἐπὶ πατρικῶν καὶ μητρικῶν ἀκινήτων κτημάτων, ἡ δὲ Ἐλενη Μπαλάνου, προσηγγέισας περὶ συμβόλασμοῦ ἀπειρίας ἐκ μέρους αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Μαρίας τὴν 14 Αὐγούστου ε. ε. ἐκάλεσε τὸν εἰρημένον Σείτ Σέχ Ἀχμέτ Ἐφέντην νὰ εμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ νὰ γενῆ ἡ περὶ τῶν ἰδίων ἀντικειμένων δικη. ἐπομένως ὑπάρχει δικη ἐκκρεμῆς περὶ τῶν αὐτῶν ἀντικειμένων, καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς. Κατὰ δὲ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 28 Ὀκτωβρ. 1836 διατάγματος περὶ ἀφορῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν, εἰς τοιαύτην περιπτώσιν λαμβάνει χώραν ὁ κανονισμὸς τῶν δικαστηρίων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ προειρημένου διατάγματος διατάσσεται ἡ ἀνάβολὴ τῆς περαιτέρω διαδικαίας, εἰς τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς υποθέσεως δικαστήριον, καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ἀν ἡ αἴτησις δὲν ἦναι προφανῶς ἀπαρρίπτεα.

Ἐπειδὴ μολοντί ἡ Μαρία δὲν φαίνεται ὡς ἐνάγουσα ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, εἶναι ὁμόδικος καὶ δύναται νὰ παρουσιασθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 602 τῆς πολ. δικονομίας ἐν ὧ ἀκρατηρίῳ, ὡστὲ ἡ δικη αὐτῆς εἶναι συναφῆς μετὰ τὴν τῆς Ἐλενης.

Διὰ ταῦτα ἐπιτρέπει εἰς τοὺς αἰτήσαντας νὰ κλητεύσῃ τὸν Σείτ Σέχ Ἀχμέτ Ἐφέντην πληρεξυστίον τοῦ Σαδικ Δερβίς Βεΐζη νὰ εμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρείου παγὸς, πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἴτησεως, καὶ ἐν ταυτῷ διατάττει νὰ

ἀναβληθῆ προσωρινῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πᾶσα δικαστικαία τοῦ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικείου, καὶ τῆς ἐπὶ τῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν διαφορῶν μικτῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν δύο μερῶν διαφορᾶς. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Νοεμβ. 1836.

(Ἀπόφ. πολιτ. 71) (Ἀριθμ. πρωτοκ. 68).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀδικίαν μεταξὺ τοῦ Κωνσταντ. Ἀξελου δικηγόρου παρὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικεῖω ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἐκ Πετρῶν Νικολάου Σύρμα καὶ τοῦ Θεόδωρου Δημητρίου καὶ ἀδελφῶν πληρεξουσίου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμπόρου Ἰω. Φάχρη καὶ υἱῶν τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς·

Ὁ Θεόδωρος Δημητρίου καὶ ἀδελφοὶ ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικῶν τὸν Ν. Σύρμα ἀπαιτῶν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν ναυτικοῦ δανείου· ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἐμποροδικείου Ναυπλίας, ὁ ἐνάγων ἐξεκαλέσατο αὐτὴν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον, τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον παρακλήσας ὅτι ὁ ἐνάγων θέν ἔφερε τὰ ἀπαιτούμενα τῆς πληρεξουσίου πρὸς τὸν ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐμποροδικῶν, καὶ ὅλην τὴν διαδικασίαν. Διορίσας ἐπομένως ὁ Θεόδωρος Δημητρίου καὶ ἀδελφοὶ πληρεξουσίου τὸν δικηγόρον Ν. Παντολεόντα ἐκίνησε ἐκ νέου ἀγωγὴν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐμποροδικεῖον· ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐναγομένου ἐπρωτείνε τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ρηθέντος ἐμποροδικείου καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο ὁμοειδές καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἀπὸ τὸ ἐμποροδικεῖον ἐδίκασαν ἀπᾶς τὴν οὐσίαν, δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῆ, οὔτε νὰ ἐπανελλήθῃ εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ δικασθέντα, καθότι παραβιάζεται ὁ νόμος (ἄρθρον 36, τῆς πολ. δικ.)

Ἀκούσαν τὴν ἐκθέσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα, ν' ἀπορρίψῃ ἢ περὶ παραπομπῆς αἴτησιν·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 41 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. εἰς τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν πρέπει νὰ περιέχωνται οἱ λόγοι, καὶ νὰ ᾖναι βεβαιωμένοι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ αἰτῶν τὴν ἀδικίαν τῶν ἐμποροδικῶν Ναυπλίας Νικολάου Σύρμα δὲν ἔφερε ἀμύμιν βεβίωσιν περὶ τοῦ πρωτενομένου λόγου τῆς ἐξαίρεσεως, ὅτι οἱ αὐτοὶ ἐμποροδικοί ἐδίκασαν πρότερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου ε. ε. περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Νικολάου Σύρμα, κ. τ. λ. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Νοεμβ. 1836.

(Ἀπόφ. πολ. 72.) (Ἀριθ. πρωτοκ. 68).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς.

Ἐνώπιον τοῦ παύσαντος ἀνωτάτου δικαστηρίου ὡς τρίτου βαθμοῦ ὑπουργούσης διαφορᾶς ἐκκρεμοῦς, μεταξὺ τοῦ Ρήγα Παλαμίδου κατοικοῦ Νουπλίας καὶ τοῦ Πάνου Παπασαθοπούλου, καὶ Δημητρίου Λουκοπούλου, κατοικῶν τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ εἰσαγγελεῖς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, τρία ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ὁ Κ. Α. Λουκοπούλος, Β. Κουκουσόπουλος, καὶ ὁ Γ. Καρμαῖνος, ἐπρότειναν τὴν ἐξαίρεσιν τῶν ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐδίκασαν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ὡς μελῆ ἄλλου δικαστηρίου μὴ ὑπυλειομένου δὲ τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τακτικῶν δικαστῶν εἰς τὸ ρηθὲν δικαστήριον, ἐξήχηθη ἢ παραπομπὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθέσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου, τὸν δικηγόρον Κ. Δασκαλόπουλον πληρεξούσιον τοῦ Ρήγα Παλαμίδου, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα, γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 49 ἄρθ. §. 1 τῆς πολ. δικον. ἔταν ἐξαίρεθον τόσοι δικασταί, ὥστε οἱ λοιποὶ δὲν ἀποτελοῦσι τὸν πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ νόμους ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, λαμβάνει γιῶραν ἢ τὸ δικαστήριον εἰς ἄλλο ἰσοβάθμιον καὶ ὁμοειδές δικαστήριον παραπομπῆ· ἐπὶ δὲ τῷ προκειμένου ἢ μὲν ἐξαίρεσις δύο δικαστῶν, τοῦ Α. Λουκοπούλου, καὶ Β. Κυριασοπούλου ἐδικάσθη ὅτι ἔγινε δεκτὴ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὁ δὲ πρωτενομένος λόγος τῆς ἐξαίρεσεως τοῦ τρίτου δικαστοῦ Κ. Γιαννοῦλη Καρμαῖνου, βεβαιούται ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ παύσαντος ἀνεκλήτου δικαστηρίου, καὶ κατὰ τὸ 36 ἄρθ. πρῶγ. 5 τῆς πολ. δικον. εἶναι ἰσχυρὸς ὡς προκτεχόμενης καὶ τῆς ἐξαίρεσεως τούτου, δὲν ἐπιφέρει ἀριθμὸς ἰκανὸς δικαστῶν νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ Ρήγα Παλαμίδου, καὶ Πάνου Παπασαθοπούλου ἐκκρεμῆ διαφορᾶν·

Διὰ ταῦτα παραδέχεται τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ Κ. Γιαννοῦλη Καρμαῖνου, μελῶς τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν καὶ παραπέμπει τὴν μεταξὺ τοῦ Ρήγα Παλαμίδου κατοικοῦ Ναυπλίου, καὶ Πάνου Παπασαθοπούλου, κατοικοῦ Ναυπλίου, καὶ Δημητρίου Λουκοπούλου, κατοικοῦ Κυπαρισσίας δικὴν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κλ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Νοεμβ. τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. πολ. 73.) (Ἀριθ. πρωτοκ. 68)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου μηνὸς διὰ τὴν ἀδικίαν μεταξὺ τοῦ Σπυρίδωνος Μαρκέλλου κατοικοῦ Αἰγίνης, ἀνακρεσειαντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀντωνίου Μαρκέλλου υἱοῦ του, καὶ τῆς Ταρσιτῆς Βελισσαρίου κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἀνακρεσειαντος, παρασταθείσης αὐτοπροσώπως, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀνακρέσεως.

Κατὰ τὸ 1830 ἔτος ἡ Ταρσιτῆ Βελισσαρίου ἐνήγαγεν

ἐνώπιον τοῦ ποτὲ πρωτοκλήτου δικαστηρίου τῶν δυτικῶν Σποράδων τὸν Γεώργιον Λογιοτατίδην, Κωνσταν. Λογοθέτην, καὶ Σπυρίδωνα Μαρκέλλον, ζητοῖσα παρ' αὐτῶν ἀλληλεγγύως τὴν πληρωμὴν 540 διστήλων ὀφειλομένων δι' ἐγγράφου ὑμολογίας αὐτῶν πρὸς τὸν ποτὲ σύζυγόν της, μετὰ τῶν ἐξ. δ. ὠν κ. τ. λ. Μεταβιβάσθεισας τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὸν κατα τὸ 1830 διοργανισμὸν τῶν δικαστηρίων εἰς τὸ πρωτόκλητον Αἰγίνης καὶ Πόρου, τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκεν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀριθ. 16 ἀπόφασιν δι' ἧς κατέδικασε τοὺς ἐναγομένους ἀλληλεγγύως εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δανείου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην οἱ ἡττηθέντες, ἐξεκάλεσαν εἰς τὸ κατά τὸ Αἰγίον πέλαγος ἐκκλητικὸν δικαστήριον μὴ δικασθείης δὲ τῆς ἐφεσεως διὰ τὴν παῦσιν τῶν δικαστηρίων, εἰσῆλξη ἢ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε κατ' ἐρήμην τὴν ὑπ' ἀριθμ. 57 ἀπόφασίν του, δι' ἧς θέσαν ἔκτος τῆς δίκης τὸν Ἰω. Λογοθέτην, διότι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς αὐτήν, ἀπερρίψθη τὴν ἐφεσιν τοῦ Γ. Λογιοτατίδου καὶ Σπυρίδωνος Μαρκέλλου, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς εἰρημένους. Τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ἐζήτησαν ὁ Γ. Λογιοτατίδης καὶ Σπυρίδων Μαρκέλλος τὴν ἀναίρεσιν, ὅμοι δὲ καὶ τῆς τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 463, 195 καὶ 382 τῆς Πολ. δικον., καθότι ἡ ἀπόφασις ἐθεσεν ἔκτος τῆς δίκης τὸν Ἰω Λογοθέτην κληρονόμον τοῦ Κωνσταντίνου, ἐνῶ ἡ ἀντίδικος δὲν ἔκχευε ῥητὴν παραιτήσιν κατὰ τῶν κληρονόμων τούτου, ἐπομένως καὶ ἀλληλεγγύου ὁτος τοῦ χρέους ἔπρεπε νὰ ἐπαγγελθῆ ἀναβλητικὴ ἀπόφασις διὰ νὰ κλητευθῶσι κα οὗτοι διὰ νὰ προστατεῦσαι τὸ δίκαιον, τὸ ὁποῖον ὁ διαθέσας ζῶν ἐξέθεταν εἰς τὴν ἐφεσιν τῶν ὁμοδίκων του 2. Ὅτι κακῶς ἐρμηνεύθη τὸ λγ. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τὸ ὁποῖον παραλέγεται τὴν διαμαρτύρων ἀπόδειξιν εἰς χρέη τῶν κοινοτήτων, διὰ τὰ ὁμοία ὑπογεγραμμένα ἄτομα.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ χρονοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιῶντος, τὸν δικηγόρον Γ. Πιλληκα συνήγορον τῆς ἀναιρέσεως, τὸν ἀντεισαγγελέα, γνωμοδοτήσαντα νὰ θεωρηθῆ ἡ αἴτησις τῆς ἀναιρέσεως ὡς μὴ ὑπάρχουσα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γ. Λογιοτατίδην, καθότι εἰς τὸ ἐγγράφον τῆς ἀναιρέσεως δὲν φαίνεται ὑπογεγραμμένος, οὔτε πληρεξούσιόν του κατέστησε.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ὁ ὑπογράφας τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν δικηγόρος Α. Πετσάλης ἐπαρουσίασε πληρεξούσιον μόνον ἀπὸ μέρος τοῦ Ἀντωνίου Μαρκέλλου καὶ διὰ τοῦτο ἡ αἴτησις αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑπάρχουσα καὶ διὰ τὸν Γ. Λογιοτατίδην, ὅστις οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρεξουσίου ἀνεγώρισε τὴν διακηθετὴν αἴτησιν, οὔτε ἐπαρουσίασθη εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ὥστε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐξώδικος εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου δίκην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 2 καὶ νόμον 3 § 1 πανδ. (45,

2) de duob. reis constit. ὑπάρχοντος χρέους ἀλληλεγγύου, ὁ πιστωτὴς ἔχει τὸ δίκαιωμα νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν ὁλοκλήρην τοῦ χρέους τούτου παρ' ἐνὸς τῶν ὀφειλετῶν ἢ παρὰ τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἢ παρ' ὄλων, ἐπομένως δύναται νὰ ἐνάγῃ ἕνα ἢ πλειοτέρας ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην καθ' ἐνὸς ἀφοῦ ἐνήγαγε πλειοτέρους καθ' ἕπον δὲν παραίτησῃ ῥητῶς τὰ ἐκ τοῦ ἀλληλεγγύου πηγάζοντα δικαιώματα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ὅτι ὁ Γ. Λογιοτατίδης, ὁ Σπυρίδων Μαρκέλλος καὶ ὁ Κωνσταντίνος Λογοθέτης ἦσαν ἀλληλεγγύως ὑποχρεωμένοι πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως τῆς Ταρσίτσας Βελισσαρίου, ἧτις ἀποδειχθείσης ἀδικτου καὶ ἀκύρου τῆς εἰς τὸν κληρονόμον οὗ ἀπυθάνοντος Κωνσταντίνου Λογοθέτου ἐπιδοθείσης κλήσεως ἐξηκολούθησε τὴν δίκην κατὰ τῶν ἄλλων ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν ἐνεργήσασα δίκαιωμα, τὸ ὁποῖον τὴν χρῆσθαι ὁ νόμος, ἔθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπορρίψῃ τὴν τῶν ἐναγομένων αἴτησιν τοῦ ν' ἀναβληθῆ ἡ δίκη καὶ νὰ διαταχθῆ ἡ ἐνάγουσα νὰ κλητεύσῃ τὸν κληρονόμον τοῦ Κωνσ. Λογοθέτου, συνεμορφώθῃ μὲ τοὺς ἀνω ῥηθέντας νόμους, καὶ δὲν παρεβίασε καθὼς δι' ἵσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσιῶν, τὰ ἄρθρα 463 καὶ 468 τῆς πολ. δικονομ., καθότι τὸ ἄρθρον 463, ἀριθ. 3 τῆς πολ. δικονομ. κορηγεῖ μόνον εἰς τοὺς κληρονόμους ἐνὸς διαδίκου τὸ δίκαιωμα τοῦ νὰ κοινοποιήσῃ τὸν θάνατον τοῦ κληροδότου, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀναβολὴν τῆς δίκης, ὁ δὲ Ἰω. Λογοθέτης δὲν ἔκαμε τοιαύτην αἴτησιν, οὔτε εἶχε συμφέρον νὰ τὴν κάμῃ, ἀπολαχθεὶς τῆς δίκης, ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ ἄρθρα, 195, 196, καὶ 782, διαλαμβάνοντα περὶ προθεσμιῶν, ἢ ὑπερασπίζοντα μόνον τὰ δικαιώματα τοῦ Ἰω. Λογοθέτου, καὶ ἡ Ταρσίτσα Βελισσαρίου ἐξακολουθοῦσε τὴν δίκην καὶ κατ' αὐτοῦ δὲν παρεβιάσθησαν παντελῶς.

Ἐπειδὴ τὸ λγ' ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσιῶν, φέρει ῥητῶς ὅτι αἱ ἀγωγαί, ὅσαι προβλέπονται εἰς αὐτὸ, κρινονται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐπομένως ὄχι μόνον δὲν κατήργησε τοὺς τότε περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδείξεως ἰσχύοντας νόμους, ἀλλὰ τοὺς καθιέρωσε ῥητῶς, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐφαρμόσαν τούτους δὲν παρεβίασε τὸ ῥηθὲν ψήφισμα.

Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει νόμος διατάττων νὰ ἀποτελῆ ἡ πληρωμὴ τῶν τόκων ἀπόδειξις, ὅτι ὁ πληρωσὴς αὐτοὺς εἶναι ὀφειλέτης, ἡ δὲ καθύμνησις τοῦ βαρῆς τῶν τεκμηρίων, ἀνατίθεται κατὰ τὸ 176 ἄρθρον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων, ὥστε εἶναι ἔκτος τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρείου πάγου νὰ ἐπεμβῆ εἰς αὐτήν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Σπυρίδωνος Μαρκέλλου, κατοίκου Αἰγίνης, ἧτις ἐγίνα κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 119 ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀπὸ 27 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ὑπ' ἀριθμ. 133, τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κ. τ. λ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Δεκεμβ. 1836.